

[Pürschel.]

at faa suppleret Oplysningerne, som nu er adskillige Aar gamle, altsaa de særligt bearbejdede Oplysninger paa dette Omraade. Han nævner dér en Ting, som jeg synes har almindelig Interesse. Han siger, at i Perioden fra 1906 til 1910 har det vist sig, at af de betinget domfældte var der 23,6 pCt., der ikke opfyldte Betingelserne, medens Tilbagefaldsprocenten for Forbryderbegynderne i samme Tidsrum var 26,8, altsaa kun en Forskel paa 3,2 pCt.

Naar man nu tænker paa, at de betinget dømte er dem, om hvilke man mener, at der her er særlig gode Forudsætninger for, at man ved en Udsættelse af Straffen kan naa helt at holde dem fri for Straf, saa maa det erkendes, at denne Forskel er meget ringe. Professor Krabbe tilføjer dog, at det menes, at Resultaterne for de senere Aar er gunstigere. Jeg synes, det vilde være af stor Interesse for hele denne Sag at faa dette Spørgsmaal nærmere belyst, og jeg slutter mig derfor til Professor Krabbes Opfordring.

Med Hensyn til Fortabelse af borgerlige Rettigheder, som den ærede socialdemokratiske Ordfører var inde paa, maa jeg for mit Vedkommende holde paa, at det er rigtigt at have en Minimumstid paa 5 Aar. Dette at kunne gaa ned til at frakende Folk borgerlige Rettigheder, f. Eks. i et halvt Aar, vilde efter min Mening være en fuldkommen Misforstaaelse af, hvad der er Kærnen i dette Institut, nemlig dette, at man gennem en Aarrække vil lade Manden føle, at han har begaaet en Forseelse, hvorved han i nogen Grad har sat sig udenfor Samfundet og nu vel genoptages, men dog med et Minus. Skal dette virke noget, saa maa det efter min Mening virke igennem nogle Aar.

Jeg forbigaar en hel Række Punkter, som det i og for sig kunde være fristende at gøre nogle Bemærkninger om; men naar jeg er Tilhænger af en hurtig Behandling, maa jeg jo ogsaa give mig sely den Bremse ikke at fortabe mig i for mange Enkeltheder.

Med Hensyn til den specielle Del vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om det 12te Kapitel, som man med et Udtryk, som man ikke kender her i Landet, men som bruges i Udlandet, kunde kalde Kapitlet om Højforræderi — eller noget i den Retning; og det gælder i særlig Grad den Forbrydelse, der omhandles i § 99.

I dette Kapitel har man aldeles gennemgaaende nedsat Straffene. Dér maa jeg sige, at jeg jo godt forstaaer, at man paa mange Punkter kan komme til Ønsket om lavere

Strafferammer. Jeg kan ogsaa forstaa, at man ud fra en vis Opfattelse kan komme til at sige: Vi begrænser Omraadet for disse Forbrydelser. Men jeg forstaaer ikke rigtig, at man, naar man erkender, at Forbrydelsen foreligger, at det f. Eks. er lykkedes en Mand at føre Krigsforetagender ind over Danmark, saa ikke anser denne Forbrydelse for egnet til Imødegaaelse med Lovens strengeste Straf.

Derfor synes jeg, det ikke er rigtig konsekvent, at man har nedsat Straffene i dette Kapitel, og jeg er heller ikke sikker paa, at man har handlet rigtigt ved at bortskære alle de Bestemmelser praktisk talt, eller i alt Fald en Række af de Bestemmelser, som sigter paa det Tilfælde, at man begaar Forbrydelser af den Art, ikke imod Danmark, men imod en med Danmark forbunden Stat.

Jeg forstaaer meget godt, at man siger: Det er et fast Led i Danmarks Udenrigspolitik, at vi ikke indgaar Forbund. Men jeg kan ikke forstaa, at man kan se bort fra, at naar man er Medlem af Folkens Forbund, kan man komme i en Situation, hvor man i Praksis maa erkende at være i Forbund med en Stat; og jeg tror, man kan berede sig selv internationale Vanskeligheder, hvis man i en saadan Situation, hvor f. Eks. Danmark er med i økonomiske Sanktioner af en eller anden Art, og en Mand her i Landet modvirker disse til Skade for et andet Land, maa erklære sig ude af Stand til at straffe en saadan dansk Mand efter dansk Straffelovgivning.

Jeg ønsker at diskutere dette saa sagligt og roligt som muligt, fordi det efter min Mening er et sagligt og ikke et politisk Spørgsmaal. Jeg tror, det er galt, det, der er gjort her, og har ment det rigtigt at gøre opmærksom paa det ved denne Lejlighed.

Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen har gjort mig opmærksom paa, at man i Genève har drøftet Spørgsmaalet om, at der i Landenes Straffelove burde optages Straffebestemmelser for de Folk, der f. Eks. handler imod Kellogg-Pagten, og dette vil jo, saa vidt jeg kan se, nærmest ligge paa Linie med den Betragtning, jeg her har gjort mig til Talsmand for.

Jeg beklager, at Blasfemiparagraffen er udgaaet, men skal ikke opholde mig derved. Heller ikke skal jeg dvæle længe ved Betleriparagraffen, men gør dog opmærksom paa, at det efter min Mening er en Mangel ved Affattelsen, at den, saa vidt jeg kan se, ikke giver Mulighed for at